

MLADI OB KRKI

glasilo pionirskega odreda in OO ZSMS Gorjanski bataljon Osnovne šole Grm

Novo mesto

letó: XII. 1982/83

št. 1

NAREDILI SMO -

NAREDILI BOMO

VELIKO UČENCEV NAŠE ŠOLE JE LETOS PISALO SPISE ZA
 NAGRADNI NATEČAJ PIONIRKEGA LISTA V JUGOSLOVANSKIH
 PIONIRSKIH IGRAH RASTEMO POD TITOVO ZASTAVO. ZBRALI
 SMO NEKAJ TEH PRISPEVKOV, JIM DODALI ŠE ODLOMKE IZ
 SVOJIH DNEVNIKOV IN GLASILO JE TU.

UREDNIŠKI ODBOR

NAREDILI SMO-

NAREDILI BOMO

MLADI LITERATI IN NOVINARJI

Lahko je napisati, kaj smo naredili pionirji - mladi literati in novinarji. Kaj bomo še storili?

Polni smo načrtov. Bomo uspeli?

Literarno-novinarski krožek obiskujemo učenci tretjega in četrtega razreda. 29. nas je. V začetku šolskega leta smo sestavili program dela. Vodja našega krožka skrbi, da ga bomo izpolnili. Največ pišemo pesmice in spise. Z njimi ob spominskih dnevih in praznikih uredimo stenski časopis. Da je časopis zanimivejši, likovniki prispevke ilustrirajo. Mislimo, da so bile najlepše pesmice o dedku Mrazu, o mamicah, o pustu in 1. aprilu. Prvoapriilske pesmi so bile smešne da le kaj. Tudi pesmice o živalih se nam posrečijo. Takrat roka piše kar sama od sebe. O nekaterih stvareh pa je težko pisati. Misl se ustavi in takrat ne gre ne naprej, ne nazaj. Pokličemo na pomoč tovarišico, prijatelja.

Beseda, dve
rima,
pesem ti že kima,
veseli se zdaj,
prišel si v raj.

To je naše geslo. Z dobro voljo premagamo vse težave. Literati se poskušamo tudi v novinarstvu. Na naši šoli se zgodi marsikaj zanimivega. O tem poročamo v Dolenjski list. Poročila morajo biti kratka in jedrnata, trikrat krajša kot šolski spis. Zanimiv dogodek je težko kratko opisati. Objavljeni prispevek je največje plačilo za naš trud. Takrat je vse sorodstvo ponosno na nas. Pohvalijo nas tudi učitelji.

Sodelujemo na raznih natečajih: RK, Ljubljanske banke, tudi na JPI nismo pozabili. Ta spis pišemo za naš pionirski natečaj. In kaj bomo še naredili? Še dalje bomo urejali stenski časopis, pošiljali prispeve v Dolenjski list, Cicibana in Kurirčka. Brali bomo zgodbe, pesmi in se pogovarjali o njih. Tovarišica pravi, da moramo spoznati, kako pišejo pravi pesniki. Bogatiti si moramo besedni zaklad, da bomo lepše pisali. Spoznali bomo basen. Tam so glavne živali. Pravljiico in intervju že poznamo. V goste bomo povabili pravega novinarja. Gotovo nam bo koristilo, kar nam bo povedal. Joj, na našo šolsko glasilo Mladi ob Krki ne smemo pozabiti. Z učenci višjih razredov ga bomo izdali junija. Pohvaliti se moramo, da smo tudi recitatorji. Svoje pesmi smo brali na zboru šole in na kulturnem popoldnevu. Mnogi si želijo postati napovedovalci ali pesniki. Pisali bi samo vesele pesmi za otroke. Še na pamet nam ne pride, da bi nehali hoditi k našemu krožku.

Jerneja Štukelj, 3. a
Nataša Gabrijelčič, 3. b
Maša Karpljuk, 3. c
Janja Kovačič, 3. b
Erika Vraničar, 3. c
Verena Potočnik, 4. c
Barbara Plavec, 4. c

Članice literarno-novinarskega
krožka

DRAMSKI KROŽEK

Naša skupina šteje 26 učencev. Zbrani smo iz tretjih in četrtih razredov. Krožek imamo dvakrat tedensko. Učimo se igrice in krajše prizore za naše proslave. Za novoletno praznovanje smo pripravili igrico Alenke Vrabčeve "Zadnje sanke dedka Mraza". Med igrico nas je spremljal s klavirjem tovariš Rauch. Pri izvedbi so nam poleg režiserke pomagali še tovariš hišnik in tovarišica likovnica. Vložiti smo morali veliko truda, da je igra stekla. Največ pozornosti smo posvetili razločnemu izgovoru in sproščenemu igranju.

Kaj vse moramo sami prispevati: kostime, šminke, rekvizite. Poskrbeti je treba za razsvetljavo in podobno. Prav vsak od nas ima svojo zadolžitev in za nekaj odgovarja. Z igrico smo nastopali šestkrat. Veseli smo bili, če so gledalci poslušali in na koncu predstave zaploskali. S krajšim prizorom smo nastopili tudi za 8. marec. Tovarišica nam je pretipkala igrico Pika Nogavička, vendar se je v tem šolskem letu ne bomo mogli naučiti, ker je premalo časa. Učiti se jebomo začeli jeseni, da bo zanimiva, mi pa bomo brezskrbno stopili na oder.

S ploskanjem je poplačan ves naš trud. Takrat zamika igranje tudi ostale sošolce.

Draja Marjanovič, 3. d

KROŽEK ZA ROČNO DELO - ZA UČENCE 4. RAZREDOV

Vsak torek se zberemo učenke četrtih razredov med prostim časom v 4. d razredu. V začetku sta bila med nami tudi dva dečka, ki sta kar dobro pletla, pa ju sedaj ni več.

Najprej smo pletle. Nekatere deklice so naredile kar lepe šale. Nekaj učenk je pletlo tudi kape in brezrokavnike. Nekaj deklic pa le začne in dela ne dokonča. Za mamice smo naredile muške za šivanke. Sedaj šivamo. Naučile smo se že razne šive in nam gre delo kar dobro od rok. Naredile bomo prtiček.

Pri ročnem delu je prijetno in smo se že marsikaj naučile, kar nam bo koristilo.

Darja Kovačec, 4. d

V A R Č E V A N J E

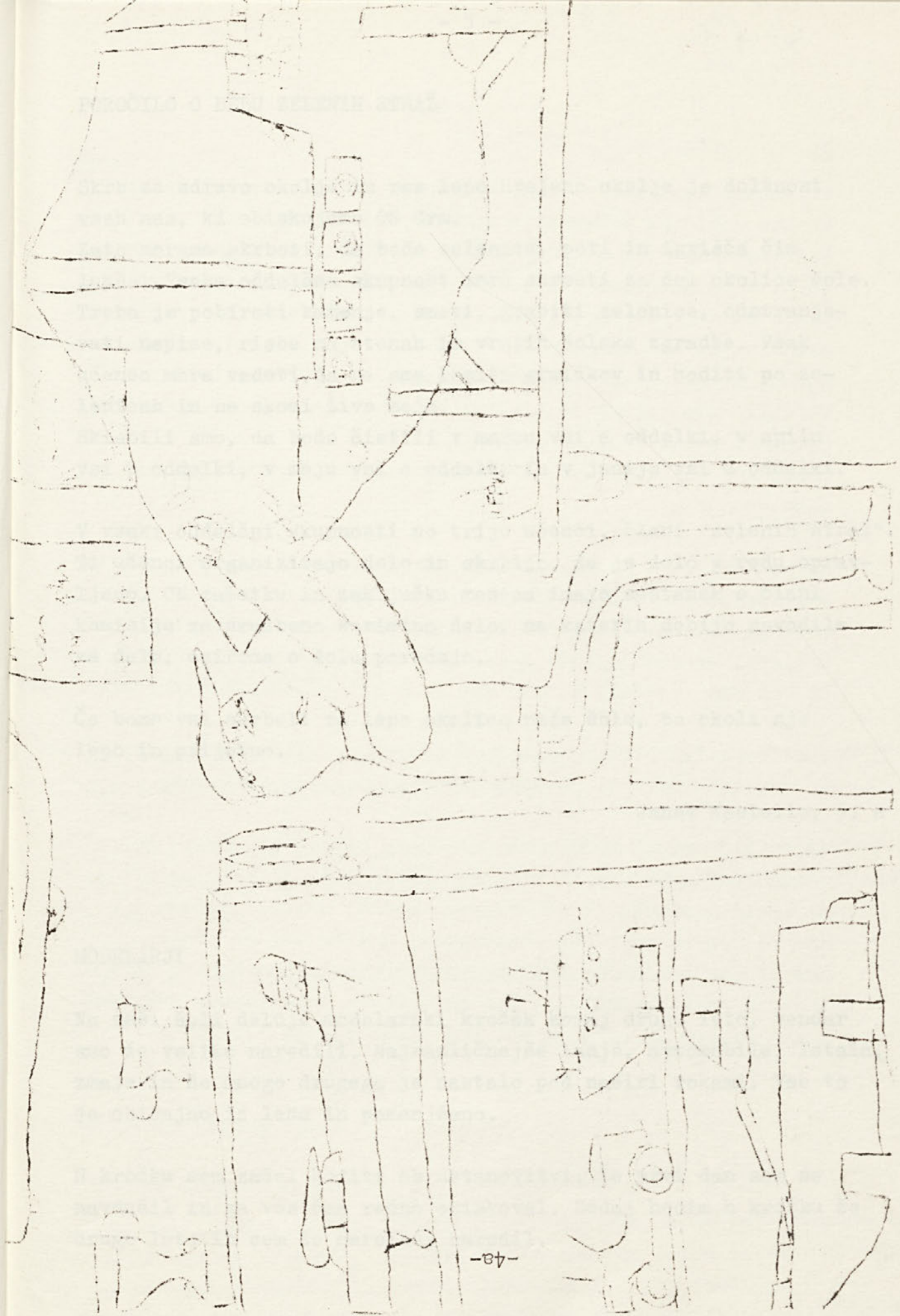
Sij, sveča sij,
ker elektrike ni.
Pelji, pelji kolo,
ker bencina brez bonov še dolgo ne bo.

Zdaj peš bomo hodili,
s kolesi se vozili,
avtomobile pa v garaže zaklenili.

Luč bomo ugasnili,
si svečo zapalili,
elektrike čim manj rabili
in s tem devize prihranili.

Tako zdaj vsi varčujemo,
od dne do dne,
dokler se stabilizacijski načrti ne spremenijo.

Alenka Florjančič, 6. b

POROČILO O DELU ZELENIH STRAŽ

Skrb za zdravo okolje in res lepo urejeno okolje je dolžnost vseh nas, ki obiskujemo OŠ Grm.

Zato moramo skrbeti, da bodo zelenice, poti in igrišča čim lepša. Vsaka oddelčna skupnost mora skrbeti za del okolice šole. Treba je pobirati kamenje, smeti, grabiti zelenice, odstranjevati napise, risbe na stenah in vratih šolske zgradbe. Vsak učenec mora vedeti, da ne sme lomiti grmičkov in hoditi po zelenicah in ne skozi živo mejo.

Sklenili smo, da bodo čistili v marcu vsi a oddelki, v aprilu vsi b oddelki, v maju vsi c oddelki in v juniju vsi d oddelki.

V vsaki oddelčni skupnosti so trije učenci, člani "zelenih straž". Ti učenci organizirajo delo in skrbijo, da je delo v redu opravljeno. Ob začetku in zaključku meseca imajo sestanek s člani komisije za družbeno koristno delo, na katerih dobijo navodila za delo, oziroma o delu poročajo.

Če bomo vsi skrbeli za lepo okolico naše šole, bo okoli nje lepo in prijetno.

Janez Kastelic, 5. a

MODELARJI

Na naši šoli deluje modelarski krožek komaj drugo leto, vendar smo že veliko naredili. Najrazličnejše ladje, avtomobile, letala, zmaje in še mnogo drugega je nastalo pod našimi rokami. Vse to je običajno iz lesa in pomanjšano.

H krožku sem začel hoditi ob ustanovitvi. Že prvi dan sem se navdušil in ga ves čas redno obiskoval. Sedaj hodim h krožku že drugo leto in sem že marsikaj naredil.

Najzanimivejše mi je bilo, ko sem se kot član modelarskega krožka udeležil tekmovanja modelarjev v Kranju. Na tekmovanje sem se pripravljaval en mesec. Moral sem izdelati čoln. S prijateljem sva začela najprej sestavljati načrt. Na pomoč nama je priskočil tudi tovariš z načrtom, ki je bil najprimernejši za tekmovanje. Potem sva s prijateljem začela delati. Morala sva kopirati, žagati, brusiti, spet brusiti itd. Porabila sva veliko prostih ur in truda in s pomočjo tovariša je na koncu nastal željeni izdelek. Mesec dni je minilo zelo hitro in že je bilo potrebno iti na tekmovanje.

Ko sem prišel v Kranj, je bilo tam že nekaj modelarjev. To so bili zmajarji, izdelovalci letal in drugi. Pred pričetkom tekmovanja smo malo pomalicali, potem pa smo se razdelili. Zmajarji in izdelovalci letal so odšli na poseben prostor, tisti pa, ki smo izdelali čolne, smo se z avtobusom odpeljali proti bazi.

Vsakdo je imel tri poizkuse. S čolnom je bilo potrebno pridobiti kar največ točk. Če je čoln zavijal, je bilo točk manj.

Od tristo možnih točk, sem jih dobil petdeset. Nisem se najbolj odrezal, vendar zadnji le nisem bil. Kriva je bila baterija, ki ni imela nastavka. Kljub slabemu uspehu sem bil zadovoljen, saj sem bil prvič na takem tekmovanju. Rad bi bil še kdaj.

Naš krožek še zmeraj deluje, pridno izdelujemo modele in ga izredno radi obiskujemo. Naš prizadevni tovariš nas oskrbuje z materialom in orodjem ter nam vedno pomaga z nasveti.

Tomaž Božič, 6. b

LJUDJE, KI JIH

POZNAMO

POZNAM SODNIKA JADRALCEV

Okoli nas je veliko ljudi. Nekatere poznamo, drugih pa ne. Jaz poznam sodnika jadrancev, Primoža Jazbeca.

Je zelo prijazen človek. Večkrat pridejo k nam na obisk. Res smo pravi prijatelji. Ima dva otroka. Najraje se igram z Matevžem, njegovim prvim otrokom.

Želim si, da bi bil tudi jaz sodnik tega športa.

Jurij Kocuvan, 2. b

VŠEČ MI JE

Poznam miličnika, ki ima brke kot moj očka. Všeč mi je.

Ima kapo, modro obleko, čevlje, pištolo, pas in še kaj drugega. Gre okoli, če pa je gneča, odpelje čez prehod za pešce otroke in starke. Če je kakšna nesreča, je takoj zaven in pokliče rešilca.

Meni je ta tovariš všeč. Ko se bom odselila, bom šla k njemu na obisk

Neda Peurača, 2. b

"NAHRBTNIK, KAM GREŠ Z DRAGICO?"

Bila je vojna, sto tisoč žensk je odšlo v partizane. Med njimi je bila tudi tovarišica Rome.

Prišla je k nam pripovedovat, kako je bilo med NOB. Bila je v Šercerjevi brigadi. Povedala nam je, da ima veliko odlikovanj. Tovarišica Rome je nositeljica partizanske spomenice iz leta 1941. Najbolj jo je prizadelo, ko so ji ubili brata. Bila je dvakrat ranjena, enkrat v koleno, drugič pa v podplat. Kadar so šli na pohode, so borci videli le nahrbtnik, ker je bila majhna. Rekli so ji: "Nahrbtnik, kam greš z Dragico?"

Za vse to pripovedovanje smo se ji zahvalili z nageljčkom. Lepo smo jo pozdravili, ko je odšla iz razreda.

Gregor Kaplan, Roland Ulčnik,

ZELO GA OBČUDUJEM

Poznam človeka, ki mu je ime Peter. Piše se Kapš. To je zdravnik. Dela v bolnici. Ima rjave lase. Zelo mi je všeč. Oblači se v rjavo ali sivo obleko.

Ko pride na obisk, mi večinoma prinese darilce. Rade volje ga sprejemam. Na cesti ga zmeraj pozdravim. Zelo ga občudujem. Mislím, da je zelo dobrosrčen. Želim si, da bi se še velikokrat videli.

Vanja Šepec, 2. d

PO POKLICU JE SLIKAR

Ime mu je Božidar Jakac. Po poklicu je slikar. Ima brado in brke. Včasih pride v Novo mesto. Ima sobo na Ragovski. Ponavadi ga srečam v trgovini. S prijatelji in znanci se lepo pozdravlja. Znan je po vsej Jugoslaviji. Je že kar v letih. Včasih ga vidimo po televiziji. Narisal je že veliko, veliko slik. Več kot polovica slik pa je šla na razstave. Ima rad otroke, a slika bolj za odrasle. Zdaj ne slikam.

več toliko, ker je že starejši. Toda še vedno slika lepo.

Mislím, da bo še večkrat prišel na Ragovsko in da ga bom še večkrat videla. Tudi ko bom večja, bom gledala njegove slike. In zmeraj, ko bom gledala njegove slike, se ga bom spominjala. Nikoli pa ga ne bom pozabila.

Anuška More, 2. d

PRI DEDU JE LEPO

Človek, ki ga poznam in ga imam rad, je moj stari deda. Stanuje na Zagrebški.

Rodil se je leta 1922 na Gorenjskem. Ko se je začela vojna, je bil star 18 let. Imel je štiri brate in sestro. Šel je k partizanom. Bil je v Cankarjevem bataljonu. Leta 1942 so ga ranili v nogo. V bolnici je bil pol leta. Po končani vojni je šel k vojakom. Bil je podoficer v Cankovi. Iz službe je prihajal ob poldne. Na kosilo je zmeraj prišel točno. Bil je zelo strog. Vojaki so se ga bali. Nato so se preselili v Novo mesto. V Novem mestu je bil v službi še dve leti. Ko se je moja mama poročila, je kupil zemljišče v Dolenjskih Toplicah. Pri izgradnji hiše je ogromno pomagal. Sedaj, ko je hiša zgrajena, dela na vrtu. V Toplicah ostane čez zimo veliko snega, zato dedka pozimi ni v Toplice. Ostane rajši doma. Po končanem pouku v šoli pridem k njemu. Tam ga pozdravim. Sprašuje me tudi poštevanke. Skupaj gledava televizijske oddaje, šport in razne filme. Pri starem dedu je zelo lepo.

Dušan Černe, 2. d

IMAM GA RAD

Moj oče je trener. Ime mu je Dragan. Uči rokomet. Vsakič ko ima tekmo, me pelje s seboj. Njegove punce zelo dobro igrajo. Sedaj so na 3. mestu. Imam ga zelo rad. Doma gledava televizijo in se učiva. Zelo rad tudi skuha večerjo. Če oče skuha večerjo, je zelo dobra. Če dobim slabo oceno, se malo jezi. Doma imam veliko žog, ker mi jih on prinese. Ne vem, kaj bi še govoril o njem.

Željko Gajič, 2. d

STARA STA, A IZGLEDATA MLADA

Mojemu dedku je ime Josip. Prejšnje leto je šel v pokoj. Zelo je doven. Ima zelo velik vinograd. V njem začne delati zgodaj spomladi. Z njim gre včasih tudi babica. Babici je ime Anica. Kuha zelo dobro kosilo. Dedek nahrani živino dopoldne in popoldne. Ureja vrt. Babica je imela že dve operaciji. Eno na očesu, drugo pa na trebuhu. Zelo jo imam rada. Pa ne samo ker dobro kuha, ampak tudi ker je skrbna in prijazna. Kupila mi je veliko stvari. Spletla mi je jopo, krilo in pullover. Velikokrat jo bom obiskala.

Barbara Rizvanović, 2. d

O DEDKU, KI MELJE ŽITO IN ŽAGA DRVA

Moj dedek je mlinar in drvar. Živi na koncu majhne vasice v Beli krajini. Med vojno je bil partizanski kuhar. Ko so za to izvedeli Italijani, so ga odpeljali v taborišče na Rab.

Zdaj dedek dela na stari žagi in v mlinu. Ko je dedek nekoč žagal drva, mu je nekaj priletelo v oko in moral je v bolnico, kjer so mu oko vzeli ven in dobil je umetnega, steklenega. Takrat sem ga velikokrat obiskala, ker je bil v novomeški bolnici.

Dedek še vedno žaga drva in melje žito. Mi se bomo preselili v Belo krajino, ker tam zidamo hišo. Tega se zelo veselim, ker bom takrat lahko naredila le nekaj korakov pa bom pri dedku.

Petra Klepec, 3. a

IMA KMETIJO

Pisala bom o svoji teti Mimi. Tako sem se odločila zato, ker ima kmetijo, ki zahteva pridne roke, poleg tega pa hodi še v službo.

Zjutraj vstane zelo zgodaj. Takoj se pripravi za odhod v službo. Ko se vrne z dela, mora v hlev, da nahrani in napoji živino. S stricem nimata otrok, da bi jima pomagali, da bi jima krajšali čas in ju imeli radi.

Če bi bili vsi delavni, tako kot moja teta, nam ne bi bilo težko živeti. Teta pa si najbrž z delom tudi krajša samoto.

Jerneja Štukelj, 3. a

UPOŠTEVALA JE NAŠA MNENJA

Tovarišica Olga Golob mi je najdražja. Zelo mi je všeč, ker je dobrega srca. Po zunanosti je velika, postavna pa tudi lepa.

Najbolj všeč mi je bila, ko nas je učila slovenski jezik in spoznavanje narave in družbe. Z mano in z drugimi učenci je bila zelo prijazna, bila je tudi razumevajoča. Upoštevala je naša mnenja. Kadar se je razjezila, je imela po mojem mnenju tudi prav. Kaj pa naj naredi? Ali naj porednežem samo obljublja kazni in grozi? Ne, če jih okrega, je to čisto prav. Sicer pa se na nas ni dosti jezila. Z nami je znala opraviti mirno in brez kričanja. Ko pa sem odšla v 3. razred, mi je bilo zaradi tov. Golobove zelo hudo. Žal pa mi je tudi zaradi tega, ker nič več ne uči, ampak opravlja delo pomočnika ravnatelja.

Nataša Gabrijelčič, 3. b

IMA MEHKO SRCE

Imam delavnega strica. Iz železa izdeluje razne okraske in ograje. Uporablja kladivo, kleščice in še nekaj drugega orodja. Ima mehko srce in delavne roke. Občudujem njegovo vneto do tako težkega in zahtevnega dela.

Želim si, da bi bilo še veliko prijavnih in delavnih ljudi.

Janja Kovačič, 3. b

V GONARSU JE BIL ZAPRT

Tovariš Stančič, ki poučuje zgodovino na višji stopnji, nam je pripovedoval o taborišču Gonars, ki mu je vzelo mladost.

12. aprila leta 1941 so v Ljubljano vdrla Italijani. Oblečeni so bili v črne uniforme. Štirinajst dni po tem so se že zbirali komunisti. Dogovorili so se, da bi po Ljubljani trosili letake. Leta 1942 je bilo po Ljubljani morje letakov. Nato so Italijani okoli Ljubljane napeljali bodečo žico.

Kdor je bil sumljiv, so ga Italijani odgnali v kasarno, ki so ji pravili DEBISKA. Nato so ljudi natrpali v živinske vagone in jih odpeljali v koncentracijska taborišča. Tovariša Stančiča so odpeljali v Gonars. Tam so bile lesene barake. V njih so bili pogradi z malo slame, rjuho in odejo. Taborišče je bilo obdano z bodečo žico in žarometi. Vsako jutro so ujetnike Italijani preštevali. Jestni so dobili štirikrat na dan. Veliko ljudi si je vzelo življenje. Nekateri so umrli od lakote in žalosti. Ko je Italija kapitulirala, so preživeli pobegnili iz taborišča.

Menim, da pionirji ne smemo nikoli pozabiti vojnih grozot. Naši dedje so žrtvovali svoja življenja, da mi svobodno živimo.

Erika Vraničar, Maša Karpljuk,

NE MUDI SE JI KAKOR DRUGIM

Povedala vam bom, kdo je Darinka Šprajcar. Je teta, ki me je pazila, ko sem bila še majhna.

Všeč mi je, ker se ji ne mudi kakor drugim, vse naredi lepo počasi. Če jo pogledaš v obraz, se ti zdi, da je zelo mlada, a je stara že čez tideset let. Še zdaj, če je treba, skrbi zame. Stanuje v Novem mestu, na Kristanovi ulici.

Vedno, kadar pridem k njej, greva na sprehod. In to ne na kratek, ampak zelo, zelo dolg. Tudi po šest do sedem ali več kilometrov. Tudi teta pride večkrat k nam.

Zapisuje si, kdaj sem bila bolna in kakšno bolezen sem imela. Kar cel dnevnik vodi o meni. Imam jo zelo rada in vedno jo bom ohranila v lepem spominu.

Ne zgodi se pogosto, da bi neka teta tako skrbela za tujega otroka.

Maša Karpljuk, 3. c

PREŽIVEL JE MNOGO TEŽKIH DNI

Moj stric je preživel mnogo težkih dni. Leta 1942 so Italijani polovili ljudi iz Metlike in bližnje okolice in jih odpeljali v Črnomelj. Odpeljali so jih v zaprtih živinskih vagonih. Bilo jih je okrog 1000. Iz stričeve hiše so odpeljali strica in mlajšega brata Stanka. Vlak je odpeljal proti Reki. Ljudje niso vedeli, kam jih peljejo. Na Reki so jih natrpali na ladjo, ki je stala v pristanišču. Mornar je stricu povedal, da jih peljejo na Rab. Celo noč so se vozili. Nastal je vihar in jih je premetavalo. Zeblo jih je, ker so bili mokri. Pa tudi lačni so bili, saj že dolgo niso jedli. Na Rabu so dobili šotore brez dna. Tako so morali spati brez odej, na šopu slame. Na otoku so imeli mučno življenje. Hrane so dobili malo, da so ljudje od lakote začeli umirati. Kadilci so še tisto malo hrane zamenjali za cigareto, če je le bila možnost. Tako so brez hrane še prej umrli. Stricu je bilo najhuje, ko je mlajši brat zbolel za krvavo grižo. Pomagal mu je, kakor je vedel in znal. Večkrat mu je odstopil še svoj del hrane, da je Stanko ostal pri življenju. Naslednje leto so jih z Raba prepeljali v Italijo, kjer so ostali do njihove

kapitulacije. Stric mi je ščeč, ker je tako junaško preživel vojno in njene grozote.

Želim si obiskati Rab in položiti cvetje na grob neznanim žrtvam.

Erika Vraničar, 3. c

MOJA BABICA JE INVALIDKA

Moja babica je invalidka. O njej pravevdujem zato, ker jo imam rada in je dobra z mano.

Ima rjave, skodrane lase in nosi očala. Stanuje na Jerebovi 3. Pri njej se dobro počutim, zato grem velikokrat po šoli prav tja. Skoraj cele počitnice sem preživela tam. Smili se mi, ker je stara, onemogla zaradi invalidnosti. Pogosto ji pomagam pri pospravljanju ali pa grem v trgovino.

Obiskujem jo tudi zato, da ji delam družbo, kajti zdi se mi, da ji družba več pomeni, kot to, da ji grem v trgovino.

Barbara Gošnik, 3. c

ŽELIM SI, DA POSTANEM TAK KOT ON

Ko sem prvič prišel k modelarskemu krožku, mi je tovariš rekel, kot vsem drugim, da je treba biti natančen in potrpežljiv.

Ko pa smo delali prvi model, je povedal, da materiala primanjkuje in je treba sleherni delček uporabiti pri modelu. Tu sem opazil, da je tovariš zelo varčen, kar je dobra lastnost. V učilnici ima veliko orodja, s katerim nam pripravi material. Pri krožku smo si tovariši in si posojamo stvari, ki jih potrebujemo, v trgovini pa jih ni.

Tovariš je vsestranski modelar, je zelo natančen, kar sem že opisal in varčen.

Želim si, da postanem tak kot on in da bom lahko še naprej dober modelar.

Mitja Bukovec, 4. c

RADA ŽIVI V SAMOTI

Moja stara mama je majhna, ima sive lase in rjave oči. Živi v Malem Lipovcu pri Dvoru.

V srcu je dobra in prijazna. Živi sama v stari hiši, mož ji je umrl po drugi svetovni vojni. V hiši ima veliko rož in radio. Rada živi v samoti in ne mara hrupa. Med počitnicami pridem k njej. Pomagam ji na vrtu in včasih greva skupaj na sprehod. V deževnih dneh pa poslušava radio in bereva revije. Imam jo rad, saj je moja zadnja stara mama. Sedaj je v bolnici in ima pljučnico. Zdravnik je rekel, da ne ve, če bo preživela. Ne bi je rad izgubil. Med počitnicami bi spet šel k njej in bi jih spet skupaj preživela.

Matjaž Grum, 4. c

LAHKO JE VSEM ZA ZGLED

Ali se še kdo spomni vrtnarja Zrnca, ki je imel veliko vrtnarijo pri kmetijski šoli? Tam je živel z ženo in tremi sinovi v veliki hiši. Ljudje so hodili k njemu kupovat zelenjavo in rože. Vsakomur je privoščil topel nasmeh in prijazno besedo. Od tam se je odselil, ker so ukinili vrtnarijo in mu je umrla žena.

Vsi smo se razveselili, ko se je vselil v bližnji blok. Do njegovega prihoda je bilo ob bloku vse zaraščeno in grmovje je segalo do oken, rož pa ob bloku skoro niso poznali. Ko se je priselil v blok, se je z njim priselila urejena okolica, rože in veselje upokojencev.

Vrtnar Zrnc je dobrodušen mož ter priden kakor mravlja. Je star in ima poškodovan kolk. Zaradi tega se ne more pripogibati in svoje delo opravlja kleče. V žepu ima piškote in jih drobi med zobmi. Vsak dan gre na sprehod, z njega pa se vrača s šopkom rož. Vsakogar lepo pozdravi in mu privoščiči kako prijazno besedo. Včasih ga pridejo obiskat vnuki, ki jih ima zelo rad. Pomagajo mu pri nakupovanju in njegovem delu. Njegov balkon je najlepši v vsem bloku. Na njem je polno najrazličnejših rož, ki jih pridno neguje in zaliva.

Stari vrtnar Zrnec je lahko vsem za vzgled. Pri svoji starosti in poškodovanem kolku se loti vsakršnega dela okoli bloka. Celo travo kosi. Nikoli se ne jezi na nas, če se igramo na dvorišču, za to pa porabijo nekateri kar precej časa. Vrtnarja Zrnca imamo radi, ker je prinesel med nas veliko vedrine in nam pokazal, da so tudi starejši lahko zelo uspešni.

Tea Jedlovčnik, 5. a

TONČKA

Pravzaprav ne vem, če jo zares poznam. Tončka je take vrste človek, ki ga je zelo težko spoznati. Pa sedimo včasih na pragu njene kočice, čeprav gre dan že hudo v noč, in govorimo, govorimo. Če dobro pomislim, smo vedno govorili bolj mi - otroci in je bila ona le čudovit poslušalec. Tončka je "majerca". Ni ne stara ne mlada - in že vsa leta enaka.

V zgodnjem poletju pride na planino s kravami in ostane tam vse do jeseni, ko živali spet odpelje v dolino. Vseh njenih šest krav dobro poznamo. Posebno muhasta je Jagoda. Najbolj jo razjezi, kadar se po pe po planini in izgubi. Včasih jo mora iskati tri ure in več; zgodi pa se je že tudi, da je krava prespala pri sosedih na drugi planini. Zjutraj je nikdar ne vidimo, ker vstaja že ob petih. Pomolze krave in jih odžene nappašo. Potem pa se odpravi v dolino, uro in pol daleč v Koprivnik. Tam je doma. Svoje družine nima. Pri bratu ima svoj "kot", kakor rečejo njeni sobici v bratovi hiši.

Cel dan pomaga pri delu na polju, nato pa spet ure in pol hoje v hrib, na planino. In tako vsak dan.

Ko zagledamo pod bližnjimi smrekami njene krave, že vemo:

Tončka gre, pet bo ura. Takrat ji radi pomagamo segnati krave v hlev, da potem gledamo, kako jih pomolze. Ko vse postori, smo veseli, če z nami sede na prag svoje čedne kočice in se kaj menimo. Potem se stemni in gremo domov. Vendar je treba k Tončki še enkrat. Pred spanjem mora nekdo odnesti tja kanglico za mleko. Kadar se ne more zediniti, kdo jo bo nesel, gremo spet vsi tja.

Zjutraj pa nas na našem pragu čaka sveže mleko.

Suzi Bricelj, 5. a

RAD SEM V NJEGOVI DRUŽBI

Čeprav sem še mlad, poznam veliko ljudi. Z nekaterimi se srečujem vsakodnevno, nekatere pa vidim redkeje. Nekateri so mi manj simpatični, drugi bolj. Najbolj prijeten znanec je moj stric Pavle. Je zelo izobražen in mi zna dosti dobrega in novega povedati. Z njim sem preživel tudi počitnice na morju. To so bile moje najprijetnejše počitnice. Naučil me je izvrstno plavati in skupaj sva raziskovala skrivnosti morskih globin. Opogumil me je, da sem se potapljal tudi jaz in spoznaval življenje na morskem dnu. Pa tudi drugače je to zelo zanimiv človek. Dosti potuje po svetu in obiskuje sejme z moderno tehniko in mi o tem pripoveduje. Ker je inženir strojništva, tudi sam riše načrte za razne stroje, kar pa je zelo natančno in zahtevno delo.

Rad sem v njegovi družbi in želim si, da bi mu bil nekoč vsaj malo podoben.

Uroš Omrzel, 5. b

SKRBELO JO JE ZAME

V Novem mestu imamo lep zdravstveni dom. V njem dela veliko medicinskih sester in zdravnikov. Večkrat sem bolna, zato sem pogosto v zdravstvenem domu. Kdo ne pozna nadvse dobre in prijazne zdravnice šolskih otrok, dr. Humarjeve?

Ona ni le zdravnica, ampak tudi dobra prijateljica šolskih otrok. Nikoli ne vpraša le po bolečinah, temveč tudi, kako sta mamica in očka in podobno. Vsakega malega pacienta temeljito pregleda in se z njim pogovori.

Nekoč sem hudo zbolela. Imela sem visoko temperaturo. Nobena zdravila mi niso pomagala. Dr. Humarjeva me je obiskovala doma. Zavila me je v mrzlo mokro rjuho in me pokrila s toplo odejo. Mamico je bilo zelo strah, da se bom prehladila. Zdravnica je ostala dolgo pri meni.

Temperatura mi je začela padati. Ōez nekaj ur je pozvonil hišni zvonec. Prišla je dr. Humarjeva, čeprav je nismo pričakovali. Skrbelo jo je zame. Zopet mi je pripravila obkladke. Kmalu sem ozdravela.

Hvaležni smo dobri zdravnici za njeno požrtvovalno delo. Vem, da je tako poskrbela za mnogo bolnih otrok. Źelim si, da bi bila še dolgo naša zdravnica.

Mateja Cvetko, 5. 1

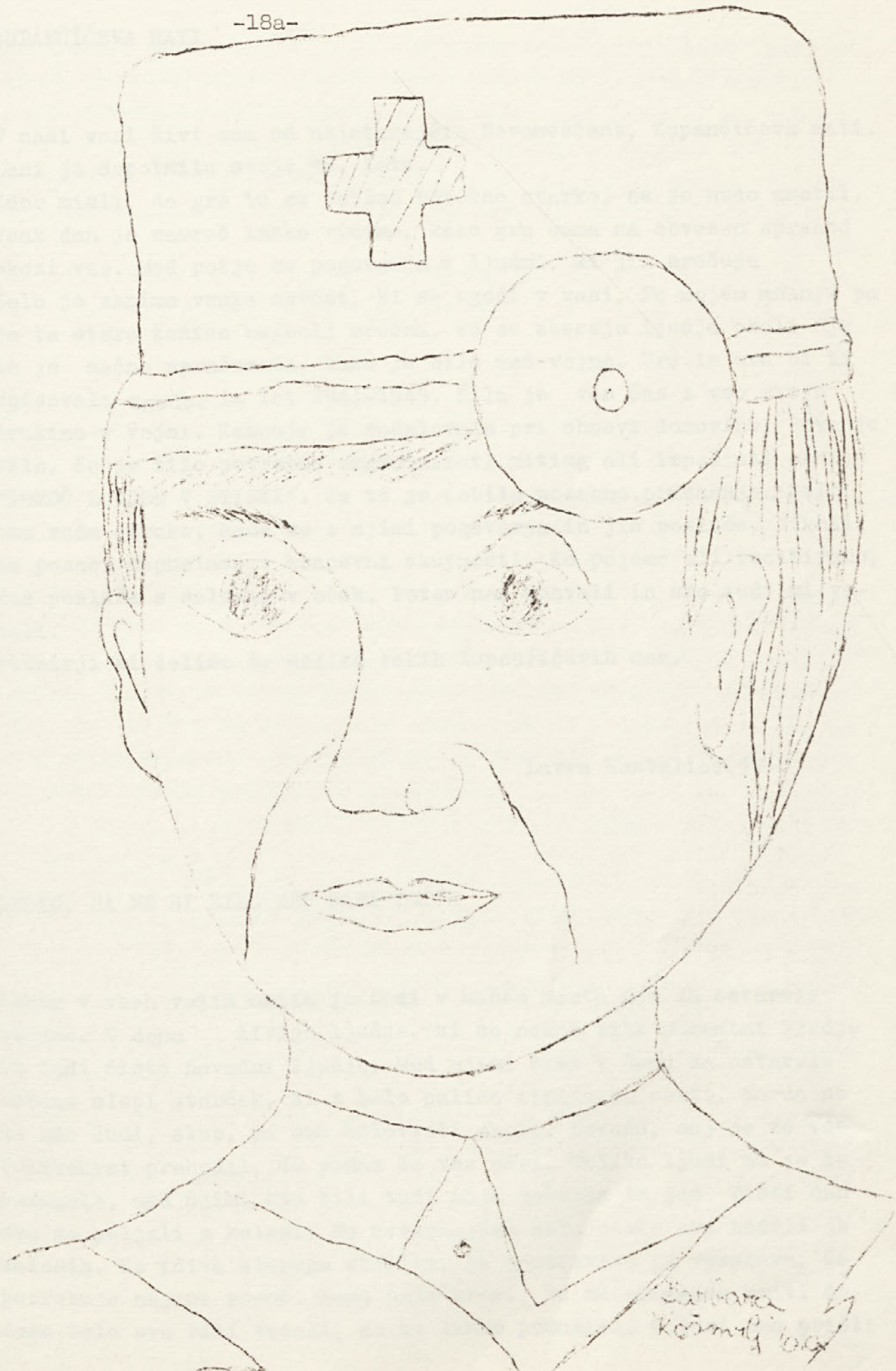
LJUDJE PRAVIJO, DA SO NJENE ROKI ČUDEŹNE

Ko stopiš v dom DeŹmanovih, takoj veš, da je tu doma Micka. Źenska svoja leta dobro skriva. Le kdo bi ji prisodil šestdeset let, saj je rodila sedem otrok, med vojno izgubila moŹa in se ponovno poročila.

Je srednje močne postave in srednje velikosti. Njene nekdanje prelepe kostanjeve lase krasijo Źe srebni lasje. Tudi njen obraz je ves naguban. V njenih rjavih očeh pa vedno uzreš ljubezen in dobroto. Ko pa gledaš v njene zgarane roke, si ne moreš zamisliti, da znaajo ti prsti toliko čudovitih stvari. Ljudje pravijo, da so njene roke čudeŹne.

Izpod njenih prstov nastajajo prelepe pletenine vseh vrst. Jopice s čudovitimi vzorci in puloverji, blazine in obleke za lutke. Včasih pa je veliko pletla cekarje, copate in predpraŹnike. Za te izdelke je uporabljala ličkanje. Njena okna in vrt pa krasijo roŹe vseh vrst. To je njena druga ljubezen. Ljudje doma in v tujini poznajo po njenem Źmarješkem kruhu. Vrsto let je pekla kruh v hotelu, poleg tega, da je opravljala delo sobarice. Ljudje, ki prihajajo v zdravilišče, še danes, po petih letih njene upokojitve, sprašujejo, kje je njihova dobra Micka.

Mi vnuku pa jo poznamo predvsem po njenih dobrih poticah. Te nam grejo najbolj v slast. Radi zahajamo k njej, ker pri njej vedno najdeš kaj zanimivega.

Barbara
Keimly '09

ZUPANČIČEVA MATI

V naši vasi živi ena od najstarejših Novomeščank, Zupančičeva mati. Lani je dopolnila svoje 90. leto.

Kdor misli, da gre tu za kakšno betežno starko, se je hudo zmotil. Vsak dan jo namreč lahko vidimo, kako gre sama na obvezen sprehod skozi vas. Med potjo se pogovarja z ljudmi, ki jih srečuje. Zelo jo zanima vsaka novost, ki se zgodi v vasi. Po mojem mnenju pa je ta stara ženica najbolj srečna, ko se zberejo ljudje okoli nje in jo začno spraševati, kako je bilo med vojno. Ure in ure bi ti opisovala zgodbe iz let 1941-1945. Bila je ves čas z vso svojo družino v vojni. Kasneje je sodelovala pri obnovi domovine. Prva je bila, če je bilo potrebno organizirati miting ali izpeljati akcijo "POMOČ LJUDEM V STISKI". Za to je dobila posebno priznanje. Zelo ima rada otroke. Rada se z njimi pogovarja in jih posluša. Nikoli ne pozabi naposlave v krajevni skupnosti. Ko pojemo ali recitiramo, nas posluša s solzami v očeh. Potem nas pohvali in smo tudi mi veseli.

Pionirji si želimo še veliko takih Zupančičevih mam.

Lavra Kastelic, 5. c

ŽELIM, DA NE BI BILO MED NAMI TAKIH

Kakor v vseh večjih mestih je tudi v našem mestu dom za ostarele občane. V domu živijo ljudje, ki so nekoč bili pomembni ljudje in tudi čisto navadni ljudje. Med njimi živi v domu za ostarele občane slepi starček, ki z belo palico tiplje po cesti. Morda se mu kdo čudi, slep, pa sam kolovrati okoli. Seveda, saj je že vse tolikokrat prehodil, da pozna že vse poti. Veliko ljudi mu je že pomagalo, med njimi sva bili tudi moja sošolka in jaz. Tisti dan sva se peljali s kolesi. Na nevarnejšem delu ceste sva hodili ob kolesih. Ko vdiva slepega starčka, ga pozdraviva in vprašava, če potrebuje najino pomoč. Lepo naju prosi, da mu pomagava priti do doma. Zelo sva bili veseli, da mu lahko pomagava. Počasi smo prišli

do doma. Odpreva vrata in vstopimo. Tedaj pa se vratar skoraj zadere na slepega starčka, da si naj obriše čevlje ob predpražnik. Ubogi starček se je začel opravičevati in bristi čevlje. Vratarja sta si med tem nekaj prišepnila in se zasmejala. Zelo grdo se mi je zdelo to od vratarja, kaj ne vidi, da je starček slep. Nesramnež! Toda ostala sem tiho. Starček se nama je lepo zahvalil in poslovili smo se.

Vsi si želimo, da ne bi bilo med nami takih ljudi. Čeprav sta bila morda drugače dobra, sta bila do slepega starčka nevljudna.

Jerca Jež, 6. c

POSKUŠA USTREČI VSEM KUPCEM

Skoraj vsakdo, ki stanuje na Kristanovi ulici, pozna prijazno trgovko Erno. Skoraj za vsakega najde prijazno besedo in ga ogovori.

Že dolgo stanujemo na Kristanovi ulici, vendar mi nobena trgovka ni bila tako všeč kot ona. Vedno, kadar me vidi v trgovini, me prijazno ogovori. Če sem bolna, ali pa kje na počitnicah, vedno sprašuje mojo mamo, kje sem. Ko se po dolgem času spet prikažem v trgovini, je zelo vesela. Sprašuje me vse mogoče stvari. Vedno opazi, če imam kaj novega.

Je srednje postave. Rumene, velnaste lase ima vedno urejene v lepo pričesko. Ima zelene oči, ki se ji venomer smehljajo. Usta ima vedno razpotegnjena v smehljaj. Če se kdaj rinem v vrsti, me vedno vpraša, če se mi mudi kuhat. Stanuje nekje v Šmihelu. Skoraj vsako jutro jo vidim, kako hođi na delo. Včasih jo ustavim in se malo pogovoriva. Enkrat sem jo videla, kako težko nosi dve košari. Pomagala sem ji nesti in bila mi je zelo hvaležna. Po tistem mi vedno na skrivaj pošepne, če bodo imeli maslo ali prašek. Včasih pa mi celo da kakšen žvečilni gumi.

Erno imam zelo rada. Rada bi videla, da bi še dolgo službovala v naši trgovini, saj tako prijazne trgovke ne bo več. Če bi bila jaz trgovka, bi bila tako prijazna kot ona. Vsem bi poskušala ustreči in razumeti njihove želje. Vem, da njej ni lahko, saj mora biti vedno

dobre volje in nasmejana, pa čeprav ima veliko svojih težav in svojih skrbi. Poskuša ustreči vsem kupcem, pa čeprav vem, da je veliko tečnih in vsiljivih.

Mateja Hrnjak, 7. a

VEDNO SEM GA SPOŠTOVAL

Na tej šoli me je učilo mnogo tovarišev učiteljev, a najbolj mi bo ostal v spominu tovariš telovadbe Edvard Kranjčič.

Učil nas je le eno leto, aase je vsem zelo priljubil, saj je bil vedno pripravljen na pogovor ali pa je poslušal naše predloge za tekočo uro.

Mnogokrat je z nami igral košarke ali rokomet in bil vesel naših uspehov, pa naj so bili še tako majhni. Rad nam je svetoval, kako naj skačemo ali tečemo in nam dokazoval, kaj vse zmoremo z vsaj malo volje.

Meni se je posebno priljubl zaradi gimnastičnih vaj in raznih poligonov, katere smo delali med urami.

On sam pa je ob poučevanju učencev v šoli treniral troskok, skrbel za družino in z odločnimi ocenami izdeloval izpite za profesorja telovadbe. Kljub vsem tem naporom je bil v šoli vedno prijazen, nikoli mrk in vsakemu dostopen. Z njim si se lahko pogovoril o vsakodnevnih težavah in problemih ter dogajanjih v športu. Zaradi te odprtosti ni imel nobenega zlobnega psevdonima, ampak je bil preprosto Edi.

Proti koncu šolskega leta pa smo postali takšni prijatelji, da smo se že kar tikali.

Zaradi njegovega vedenja do učencev, sem ga vedno spoštoval. V spominu pa mi bo ostal tudi zaradi odkritosrčnosti in dostopnosti, saj takih ljudi ni mnogo.

Domen Grobovšek, 8. a

NAŠ PISMONOŠA MILAN

Veliko ljudi sem že spoznal, nekateri so bolj zanimivi, nekateri manj. Najbolj pri srcu mi je pismonoša Milan. Sprijateljila sva se takrat, ko mi je potožil, da ima preveč dela. Ponudil sem mu svojo pomoč in on jo je sprejel.

Od tega dneva sva postala dobra prijatelja. Vsak dan sem mu pomagal raznašati časopis Dolenjski list. Nekega dne me je povabil k sebi domov. Ko sem prišel k njemu, sem najprej stopil v predsobo. Tam sem začuden zagledal veliko nagočanih ptic. Vprašal sem ga, če je lovec. On mi je odgovoril, da je, in vprašal, če hočem slišati zanimivo zgodbo o lovski dogodivščini, ki se mu je pripetila. Začel je pripovedovati in jaz sem ga z odprtimi usti zbrano poslušal. Pripovedoval mi je o tem, kako je šel na jago, kot oni rečejo na lov. V tistem času je bil čas za odstrel jelenjadi in srnjadi. S sabo je imel lovsko puško in vse potrebno za lov. Tako je čakal na drevesu in oprezal za divjadjo. Tako se mu nekega trenutka pokaže prelep jelen z veličastnimi rogovi. Na hitro je preštel rogove in ugotovil, da še ni tako zelo star. Pomeril je, a ko je hotel sprožiti, mu je skočila veverica prek rame. On je sprožil, toda ni zadel cilja. Jelen se je splašil in tako mu lovska sreča ni bila naklonjena. Zelo sem se nasmjal tej njegovi dogodivščini in ga vprašal, če bo tudi on mene prišel obiskat. Obljubil je, da bo. Tako je prišel nekega toplega popoldneva k nam. Vsi smo bili doma in čakali nanj. Potem smo se pogovarjali o tem in onem in njegovem napornem delu, saj ima celo ulico "pod sabo". Vsakič ko prinese pošto ali časopis, se kaj pomeniva in zelo prijazen je do mene, čeprav sem mlajši. V vsakih počitnicah sem mu pomagal pri raznašanju. Obljubil mi je, da me bo vzel kdaj na lov.

Želim si, da bi še naprej ostala dobra prijatelja in da bi šel kdaj z njim na lov, da bi tudi jaz užival v lovu.

Vedno ga bom imel v spominu in ga spoštoval kot vsestransko osebo.

ODKAR POMNIM, MI JE STALA OB STRANI

Svojo starikavo roko je položila na kljuko vrat. Narahlo je pritisnila, toda kljuka se ni vdala. Pritisnila je močneje. "Oh," je rekla, "spet jih bo treba podmazati, ko tako škripajo." Vstopila je v sobo. Še korak, dva in že je bila pri postelji. Narahlo me je pobožala po lasih in rekla:

"Vstati bo treba. Zajtrk je že na mizi!" Skozi priprte veke sem opazovala njeno zgrbljeno postavo, njeno sklonjeno glavo, okrašeno s svileno sivimi lasmi. Obraz se ji je grbančil v večnem nasmehu. In na tem obrazu so bile tiste čudovito sive, prijazne oči, ki so me z ljubeznijo gledale.

"Kaj bi še spala? No prav, pustim te še nekaj časa, toda vedi, da poležavanje ni zdravo," mi pravi in že se počasi obrne, da bi odšla.

"Že prav, že prav, teta, takoj bom."

To je moja teta. Pravzaprav ni moja teta, nič si nisva v sorodu. Ona je enostavno teta, že od nekdaj in vedno bo. Odkar pomnim, mi je stala ob strani. Kljub redkim srečanjem se vez med nama, skovana že v rani mladosti, ni pretrgala in se, to zagotovo vem, tudi nikoli ne bo.

Ko sem bila še majhna, mi je ob večerih pripovedovala pravljice. Usedla sem se ji v naročje, ona pa me je s svojo zgubano roko narahno božala po lasih. Pa kakšne pravljice je znala pripovedovati! Poslušala sem jo z odprtimi očmi in ušesi. Včasih sem ji zaspala v naročju. Potem me je odnesla v sobo, me preoblekla v pižamo, me položila v posteljo in me toplo pokrila.

Zelo rada sem prihajala k njej, v njeno lično hišico, ki je sijala od čistoče. Tam sem se usedla - pozimi na krušno peč, poleti pa na klop, in jo opazovala pri delu.

Najbolj od vsega pa sem pri njej občudovala njeno pridnost in sposobnost dajati ljubezen vsakomur ter mu pokazati, da je zaželen.

Res jo imam rada in svojo otroško ljubezen sem ji izkazovala že, ko sem "zlezla iz plenice". Še vedno je moj skoraj najljubši kraj njena domačija, kjer s svojimi kurami, "pajcki" in mucki z veseljem

pričakuje vsak nov dan. Ko sem tam, vsakokrat njeno dobro razpoloženje hipoma preide tudi na mene.

Mateja Sotler, 8. c

BIL JE DOBER ČLOVEK

To je spomin, ki je že zelo daleč, a vseeno mi je toplo ob misli nanj. Spominjam se sončnih žarkov, ki so pronicali skozi kuhinjsko steklo in se razblinili v dimu. Klop nad mano je bila ogromna, temna stvar, na kateri "se je dalo sedeti". Miza moje stare mame je stala poleg mene, brada mi je segala do roba, tako da sem zlahka videla polno drobnih smeti na njej. Pozornost so mi pritegnili svetlomodri obročki cigaretnega dima, ki jih je puhal stric Ruda. "He, he," se je suho zasmel, ko je videl, da ga gledam. "Vidiš?! Kaj pa tole? Bi ti mogla? He, he". Tedaj je obrnil cigareto z jezikom navznoter. Zadržano sem se zasmejala.

Stric Ruda je velikokrat prihajal k nam. Vedno je nosil zelen lovski suknjič in kajpak zraven še klobuk s peresom. Ohlapna srajca mu je še bolj poudarila njegovo suhost. Bil je invalid - imel je suho roko, a vse poteze na obrazu so mu sijale dobrodušno. Z njim je v našo hišo vedno prihajal tisti "he,he", prav nič škodoželjen, samo nekoliko nagajivo. Kadar je bil v hiši, so se vsi obrazi smejali, ko je pravil zgodbe. Kadarkoli sem ga zagledala, me je spominjal na nekaj mehkega. Vsi doživljajci s stricem Rudo so se mi vtisnili v spomin kot svetli, sončni dnevi. Le eden je teman. Takrat je že umiral. Tega je pravila, da je potožil: "Le kdo bo sedaj pasel moje ovčice?" Pa se tega, da je umrl, nisem niti zavedala. Le zakaj so bili vsi tako žalostni? Ko pa sem nekega dne gledala, kako se ovce same podijo po Zibeli, sem ugotovila, da je nekaj le drugače. Zdelo se mi je, da se je še ozračje spremenilo. Ostali so spomini in zgodbe, ki jih je stara mama znala dobro pripovedovati. Kako se je jezil nad stricem, ko je ta ustrelil kačo, kako je srečal medveda, pa ga je pomiril, naj gre le mirno naprej, kako je v vinogradu videl neke noge, že je mislil, da je njegova žena, pa je bila divja koza. Pripovedovali so, da je bil reven ko cerkvena miš, a ni hotel jesti pri nas.

In to naj bi bil "človek, ki ga poznam?" Takrat nisem vedela, zakaj me je spominjal na mehko, zdaj pa vem in ga v sebi poznam. Bil je dober človek. Ni bil nikakršen Krjavelj, bil je samo stric Ruda. Najbrž ne verjamete zgodbi, da je pomiril medveda? Jaz pa ji.

Kristina Humar, 8. c

ZASLUŽI, DA BI JO SPOZNALI

Res sem v zadregi. Ne morem se ravno pohvaliti, da poznam ogromno ljudi, toda mnogi od mojih znancev, bi zaslužili, da bi jih spoznali tudi drugi. Najbolj zanimivo, a po svoje tudi žalostno usodo, ima po mojem mnenju "teta Ana", ki živi v majhni hišici, v Krmelju.

Najbrž bi vas zanimalo, zakaj ima žalostno usodo. Teta Ana je slepa. Vid je izgubila po vojni, ko ji je v rokah razneslo naboj in so ji drobci odleteli v oči. Kljub temu da je zdaj njen svet, kot še sama pravi, "ena obupna tema", pa Ana ni obupala nad življenjem. Prav tako, ali pa še bolj je vesela in delovna. Moraš se načuditi, ko vidiš, v kakšnem redu je njena hišica in ko poskusiš njene piškote, ki so na mizi vselej, ko se kdo znajde pri njej. In obiskov res ni malo. Teta Ana je zelo vesela, ko ji sosed naseka drv, ne pusti pa, da bi kdo pospravljajl njeno hišico ali hodil v trgovino namesto nje. "Ne, ne, za v staro šaro pa še nisem!" izjavi vedno, kadar ji hočeš preveč pomagati. Ko sem bila manjša, me je učila kuhanja. Čeprav se najbrž čudno sliši, kako more slepa ženka delati kaj takega. "Preprosto", pravi teta Ana, v tej hiši živim že od mladih nog, in kuhati sem znala praj kot govoriti, pa mi to kar gre od rok!" Moram priznati, da sem bolj slaba gospodinja in tudi teta Ana je ugotovila, da najbrž nisem rojena za to, da bi njene gastronomske čudeže prenašala na mlajše rodove, zato sva kuhanje raje opustili. Sploh me teta Ana dostikrat presenetila. Zadnjič, ko sem prišla k njej, me je prosila, če lahko zmerim njeno jopico. "Veš, saj lahko kvačkam, samo ne vem, kdaj moram nehati", je priznala malo v zadregi. Kmalu sva rešili ta problem in teta Ana me je skrivnostno povabila v kuhinjo (komaj sem že čakala na to) in mi pokazala še eno od svojih presenetljivih mojstrov. Res je ta kuharska mojstrovina ob živahnem klepetu kmalu izginila, toda teta Ana je kar sijaj,

ko sem ji povedala, da kaj tako dobrega še nisem jedla, pa še zlagala se nisem.

Včasih bi se mi ljudje, kot je ona, smilili, danes pa vem, da nobena nesreča in nobena človeška hiba ni hujša kot izgubà volje do življenja. "Bila sem mlada", pripoveduje Ana, "vesela, hotela sem živeti. Res, na začetku je bilo hudo, zelo hudo, toda vsi so mi pomagali. Zdaj mi je lepo!" "Res"? je nejeverno pogledam. "Res!" mi odgovori, "ali bi lahko imela svoje otroke rajši kot vas? Ali bi bil moj svet res veliko lepši, kot je sedaj? Mislím, da ne, tudi sedaj živim lepo. Pravzaprav pa, povej mi, me je soseda dobro postrigla?"

Taka je, včasih skrbi, včasih veselje.

Želim si, da bi ji bila vsaj v nekaterih rečeh podobna.

Neja Košmerl, 8. d

GA POZNATE?

Kolesarstvo je oblika športa, ki slovi po vsem svetu zaradi vsestranske privlačnosti. Pot v razvoju kolesarstva pri nas vodi strmo navzgor. Fantje, ki trenirajo, so resni, prizadevni, redno trenirajo. Eden izmed teh, ki vsak dan neutrudno vrtijo "pedala", je tudi moj sošolec Jure Šribar.

Ta 14-letnik ima za sabo že veliko prevoženih kilometrov in precej odličij. S kolesarstvom se ukvarja dobra tri leta. S seboj je zadovoljen, a vedno hoče doseči še več, zato z delomne odneha. Vsak dan po pouku zajaha svojega konjička, ki ga včasih, žal, pusti na cedilu. Njegov vsakodnevni trening traja približno tri ure, vsebuje pa vse, od plavanja, tekanja^{do} zimskega teka na smučeh. Včasih pa namesto treninga tekmuje s prijatelji iz drugih klubov.

Naj bo trening tak ali drugačen, vedno se Jure izmučen vrne domov. Najprej se dodobra naje, potem pa sede za svojo šolsko mizo. Napr vse naloge, se uči, a včasih mu spanec povsem nehote zatísne oči.

Na vso srečo ima Jure zelo razumne starše, ki ob neuspehu v šoli včasih zamižijo na eno oko, saj šport terja od njihovega sina zelo veliko.

Jure pa pravi, da ne bo odnehal. Zdaj mu res ne bi kazalo, saj je na najboljši poti, da se razvije v vrhunskega športnika.

"Kolesarstvo zahteva veliko naporov, volje in samoodpovedovanja, toda ko vidim svoje uspehe, sem spet poln novega poleta. Rad imam ta šport, ki veliko terja, a tudi veliko daje. "Za dežjem vedno posije sonce! V lepih trenutkih je vse pozabljeno!" pravi Jure in se prešerno nasmeje.

Polona Kukec, 8. d

G A S I L C I

"Ogenj!" Komaj kdo to izgovori,
gasilec k njemu že hiti.
Vpraša kam in kod naj gredo,
da rešili vso bi zmedo.

V stari hiši blizu gozda
pripetila se nezgoda,
otrok povrzočil je nesrečo
z mize zbil je gorečo svečo.

Hiša, gozd, vse gori,
zato pa prosimo vas mi,
hitro pridite v vas,
da rešili boste nas.

"Dvigni cev!" zavpije prvi.
Voda že lepo škropi,
najprej hišo, nato še nas,
rešili gasilci so vso vas.

Tatjana Lipej, 6. c

SMEH V ŠOLSКИH KLOPEH

TA STRIC, TA STRIC.....

Pri nas v razredu skoraj vsak dan pove kdo kaj smešnega. "Časih tovarišica, včasih pa tudi mi.

Ko je sošolka brala v berilu neko zgodbo, ji je govoril sošolec zraven nje: "Ta stric, ta stric." Sošolka se je pri branju motila. Kmalu jo je tovarišica vprašala: "Kako pa to, da tako slabo bereš?" Tedaj pa je sošolka odvrnila: "Ta stric me vedno moti".

Karmen Abolnar, 3. a

MOJE KITE

Pri matematiki stojim pred tablo in rešujem naloge. Zmoti me hahljanje. Obrnem se k sošolcem in jih začudeno pogledam. Erik mi pojasni, da moji kiti nista več pripeti, temveč štrlita v zrak.

Erika Vraničar, 3. c

NA ŽAR JE PADEL

Pri pouku spoznavanja družbe smo se pogovarjali o oglarjenju. Ura je bila zanimiva, ker smo bili radovedni, kako delajo oglje. Ko je tovarišica razlagala o težkem delu oglarjev, je nekdo dvignil roko in rekel: "Jaz pam pa na "roštíl" poleti padel".

Vsi smo se mu smejali.

Mojca Krnc, 4. b

ČE BI ZNALE GOVORITI ŠOLSKE KLOPI.....

Šola in smeh, to na prvi pogled ne gre skupaj... Šola je vendarle nekaj resnega, s strogo resnimi učitelji, ki bi radi vzgojili zelo popoln in delaven mladi rod. Toda kako bi mladost brez veselja in smeha, pa čeprav v šolskih klopih. Koliko smešnega in zabavnega se zgodi v šoli za učiteljevim hrbtom. Če bi znale govoriti šolske klopi, bi povedale marsikaj zanimivega, kako so si tisti, ki so jih gulili, preganjali strah pred izpraševanjem in šolskimi nalogami.

Bil je lep pletni dan. Zunaj se nam je smehljalo zlato sonce in nas vabilo: "Pridite, pridite, poigrajte se z žogo in shladite se v potoku!" Bilo je ravno štirinajst dni pred pričetkom poletnih počitnic. Vsi smo že komaj čakali počitnic. Dolgočasili smo se ob razlagi učitelja, ki se je trudil, da bi nam vtepel snov v glavo. Nikomur ni bilo do poslušanja, pa se spomni nekdo, iztrga listič iz zvezka in nanj napiše: "Zdravo, kako se imaš, ali se greš danes kopat?" Listič da sosedu, ta napiše odgovor in pripiše: "Koliko je še do zvonjenja? Že komaj čakam, danes dobim novo kolo." In tako je listič potoval od učenca do učenca in vsak je nanj pripisal svojo domislico. Vsi smo se veselo ozirali po razredu, kje potuje listič, in se veselo, vendar tiho hihitali. Toda tedaj je ta hehet opazil tovariš. Strogo je pogledal po razredu in vsi smo onemeli. Učiteljev pogled se je ustavil na učencu, ki je imel listič. Ukazal mu je, da ga prinese k njemu. Toda ta učenec je ravno tisti dan dobil obvestilo staršem, ker pri matematiki

ni imel šestila. Ves zmeden je pograbil ta listič in ga odnesel učitelju. Učitelj ga je naglas prebral. In tedaj se je ves razred oddahnil in sproščen smeh se je razlegel po učilnici. Ravno tedaj pa je zazvonil zvonec. Vsi smo planili na sonce in po poti domov prebirali vesele domislice, ki so nas ob poti uri zabavale.

Veseli smo bili, da učitelj pravega lističa ni dobil, ker je bilo precej šaljivega na njegov račun.

Barbara Došler, 5. b

PRVOAPRILSKA POTEGAVŠČINA

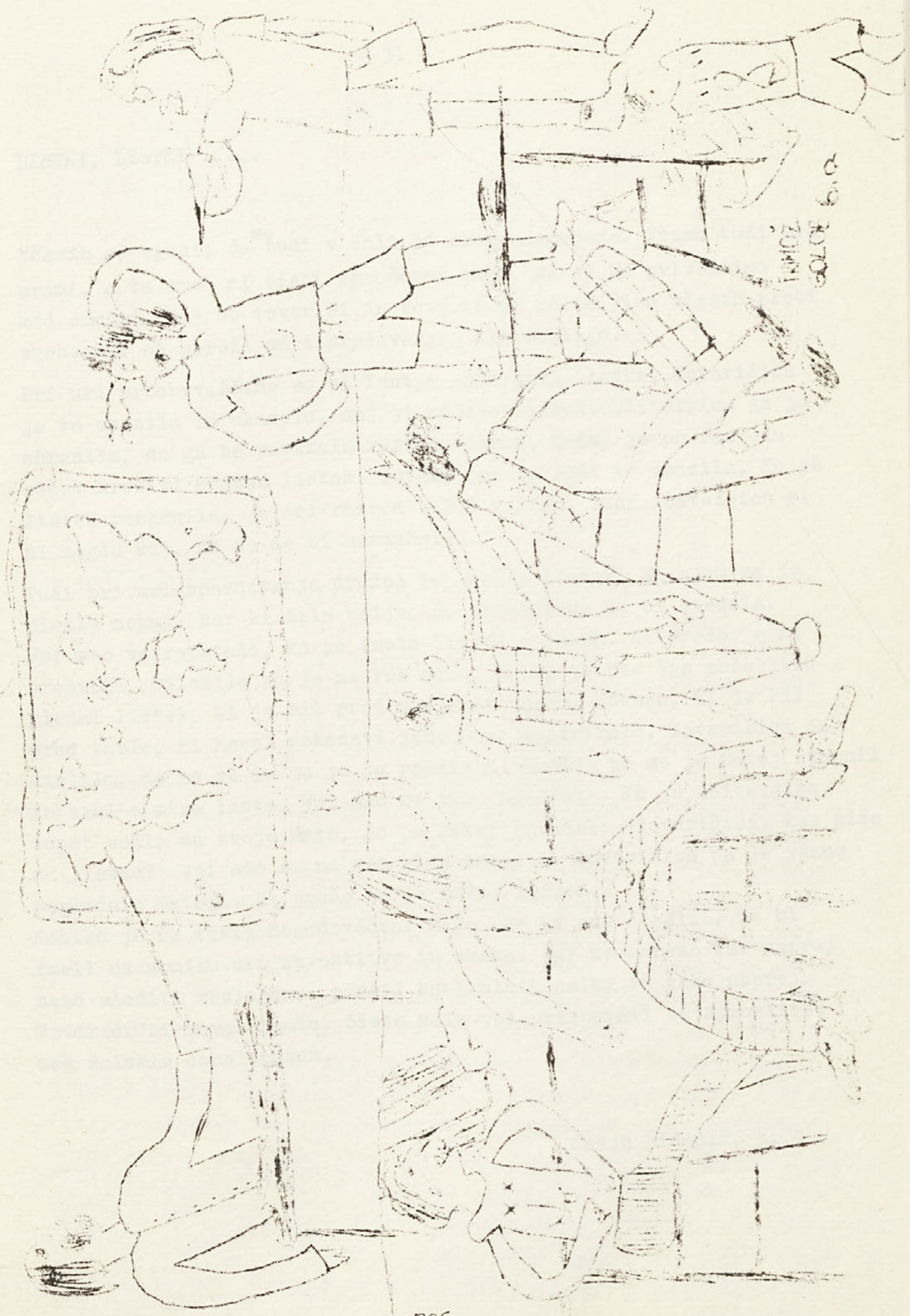
Čeprav je šola zelo dolgočasna in resna stvar, je včasih vseeno lepo, kajti vsako prosto minuto izkoristimo za razne norčije. Večkrat nas tovarišice zmotijo in s svojim redom vse postavijo na glavo. Toda obstaja tudi tak dan, ko se tudi one smejiijo norčijam. To je 1. april.

Vsi v razredu smo mislili, kako bi se zlagali tovarišici. Ker je bil predlogov preveč, smo se skoraj skregali. Končno smo sklenili, da se skrijemo. Pospravili smo učilnico in odšli v stranišča. Ko je tovarišica prišla, je našla nekaj učencev, ki so se podili po hodniku in tako je vse presenečenje propadlo.

A povedala je veselo novico, da v pionirski hranilnici delijo značke. Vsi smo planili noter in ugotovili, kako si nas je tovarišica privoščila. Smejanja ni bilo ne konca ne kraja. Ves čas smo porabili za laganje in smeh.

Ta dan mi je bil zelo všeč, čeprav nam prvoaprilska potegavščina ni uspela.

Gregor Malenšek, 5. b

TRIMIZ
GOLDF 6.12

LISTKI, LISTKI

Včasih se zgodi, da se^{se} tudi v šoli od srca nasmejemo. Včasih tudi med urami, a ta smeh ni tisti sproščeni smeh, ki si ga privoščimo med odmori. Saj so tovariši in tovarišice učiteljice včasih proti smehu, ki se sproži med izpraševanjem ali razlago.

Pri uri srbohrvaščine so si fantje pošiljali listke. Tovarišica je to opazila in ukazala, naj ji oddajo listek. Učiteljica ga je shranila, da ga bo pokazala razredničarki. Tedaj je po razredu začel krožiti prazen listek. Tovarišica je tudi to opazila. Ko je listek razgrnila, je cel razred bučnil v smeh. Tudi učiteljica si ni mogla kaj, da se ne bi nasmehnila.

Tudi pri uri spoznavanja družbe je krožil listek. Na njem pa je pisalo nekaj, kar bi bilo bolje, če tovarišica ne bi zvedela. Vsi smo vztrepotali, ko je imela listek v rokah. Na srečo ga ni prebrala. Odložila ga je na rob mize. Matej je ves čas poželjivo gledal listek, ki je bil pred njegovim nosom. Učenec, ki je bil pred tablo, ni hotel pokazati jadranske magistrale. Tovarišica je mislila, da ne ve in mu jo je pokazala. Medtem pa se je Matej stegnil in vzel z mize liste. Vsi smo se tiho hihitali. Ko je učiteljica zopet sedla na svoje mesto, jo je Matej vprašal: "Tovarišica, kaj piše na listku?" Vsi smo se na ves glas smejali. Tovarišica pa je jezno pogledala Mateja. Na srečo ga je rešil zvonec.

Koliko je še takih dogodivščin? Malo. Ne bi nam škodilo, če bi imeli na urniku uro sprostitev in smeha. Saj ne moremo kar naprej samo slediti razlagam, pisati kontrolnih nalog in tako naprej. Tovariši bi morali malo, čisto malo več prispevati za sprostitev med šolskim dopoldnevom.

Katja Židanik, 5. b

P O Č I T N I C E

"Počitnice", si govoriš,
ko iz šole ves vesel hitiš.
Zabrišješ torbo v kot,
in hajd na dolgo pot.

Zdaj v hribe, na morje, v kino,
saj povsod se imamo fino.

Kdor pa vse leto je lenaril,
si je tudi počitnice pokvaril.

Tatjana Lipej, 6. c

OBISK MAJHNE MUCE

Neko jutro je pred šolo sedela majhna muca. Ko je bil ugoden trenutek jo je mahnila v šolo in naravnost v naš razred, kjer so bila vrata nastežaj odprta.

Muce smo se razveselili, zato smo se odločili, da je ne bomo kar tako izpustili, saj muce v šoli nimamo vsak dan. Dali smo jo pod Matejevo klop. Naposled je prišla v razred tovarišica. Vsi smo vstali, a prav tisti trenutek je mačka tako zamijavkala, da se je slišalo v sosednji razred. Tovarišica se je zdrznila, v razredu pa je nastal rahel nemir. Zamijavkalo je drugič, tedaj se je tovarišica razgledala po razredu, pa se ji ni nič zdelo sumljivega. Mislila je, da je zamijavkala kakšna mačka v soseščini. Pouk je naprej tekel normalno. Nato je bila malica. Kot nalašč je bila salama. Vsi smo nesli salamo v razred in jo ponujali sestradani mucici, ki je to z veseljem sprejela. Domenili smo se, da skrivnost zaupamo tovarišici. Ko smo ji povedali, nam je predlagala, naj jo izpustimo in tako smo tudi storili. Ko smo se spomnili na ta dogodek, smo se še velikokrat nasmejali.

Mojca Mirtek, 5. b

SMEH V ŠOLSKIH KLOPEH

V šoli radi se režimo
in pouku ne sledimo,
je neumnost dobrodošla vsaka,
da smejimo se kot sraka.

Tam se Damjan s Tonetom prepira,
Sandra osle Kranjcu kaže,
si Mateja s flomastrom nohte maže,
ko tovaršica nam kontrolke kaže.

Jani brez copate tam mašira,
ko Andrejka se okol "špancira"
in Marko jo z očmi požira,
Alenka pa že torbo si pakira.

Kar povprek se režimo vsi,
če še Edo kakšnega spusti,
pa Aga s stola zleti
o, tovarišicam živce parat znamo mi.

Tovariši in tovarišice naše
poduka dajejo nam take,
da šola, to je resna stvar,
če pa ne učimo se, bo doma vihar.

Sintija Verstovšek, 6. a

KATERA REKA TEČE V EGIPTU

Zgodilo se je pri uri zgodovine. Vsi prepoteni od telovadbe smo odšli v razred in se začeli učiti zgodovino, saj smo vedeli, da bo tovaršica spraševala. Prav kmalu je prišla. Sedla je za kateder in začela vpisovati v dnevnik. Nazadnje je poklicala nekaj učencev in jih vprašala za ocene. Med njimi je bila tudi Romana. Stala je pred

tablo in se ozirala po nas. S težavo je odgovorila na nekaj vprašanj, toda pri zadnjem se je ustavilo. Tovarišica jo je vprašala, katera reka teče v Egiptu. Začela se je nemočno ozirati po razredu. Kar naenkrat se ji je pogled ustavil na zemljevidu Jugoslavije. Začela je iskati. Končno se je ustavila na Makedoniji in dolgo sledila modri črti.

Vzdignila se je in resno spregovorila: "V Egiptu teče reka Vardar." Razred se je zakrohotal, ona pa nas je le debelo pogledala. Šele na koncu ure, ko smo ji razložili njeno napako, se je tudi ona prešerno nasmejala.

Alenka Florjančič, 6.b

PRI ANGLEŠČINI

Kadar mi kdo reče, naj povem smešen dogodek iz šolskih klopi, se najraje spomnim sedmega razreda.

Tokrat je bil v našem razredu Bojan, ki je vedno skrbel, da je bila v našem razredu zabava, nažalost pa je na koncu zaostal. Že na začetku leta je kazalo, da Bojan ne bo prijatelj z angleščino, vendar se zato še zmenil ni.

Kadar je cel razred pisal kontrolno vajo slabo, je on vedno poskrbel, da smo se kljub temu vsi smejali, njegovim norčijam seveda.

Vsak četrtek smo imeli zadnjo uro angleški jezik. Tokrat bi jemali novo lekcijo, ki pa po oceni Bojana niti ni bila tako težka. Drugi so bili drugačnega mnenja, predvsem zaradi tega, ker je bilo kup novih besed, ki jih še nismo poznali. Tovarišica je komaj začela z razlago, ko se je Bojan že začel zabavati. Tovarišica je to kmalu opazila, zato je zahtevala, naj bere dalje. Bojan je nekaj časa gledal v tisto lekcijo, ki je imela kup nerazumljivih besed, nato pa tiho dejal: "Da, takoj." Veliko učencev mu je prišepetovalo, samo da bi hitro prebral lekcijo. Toda Bojanu se je skoraj pri vsaki besedi zataknilo. V lekciji je tudi pisalo...TONIGHT FATHER....., Bojan je nekaj časa

pomišljaj, nato pa rekel: "TONIK WATER!" Cel razred se je začel smejati!

Tudi tovarišica se je začela smejati, pa čeprav je bila prej slabe volje. Mi pa smo začeli spraševati Bojana, če je že pil to pijačo.

Maja Bilbija, 8. a

O KRUHU

Na svetu malo je kruha,
zato ne dovoli,
da poje ga muha.

Lahko se veselimo,
da belega, črnega,
kot želimo, dobimo.

Malo otrok je
srečnih kot mi,
povsod se kruh ne dobi.

Pomisli na lačne otroke,
manj kruha šlo bo takrat
smetarjem v roke.

Verena Potočnik, 4.c

LISTI IZ NAŠIH DNEVNIKOV

LE TEBI, DNEVNIK ZAUPAM

Draga Julijana!

Torek, 6. aprila

Danes sem praznovala svoj rojstni dan. Kljub temu da sem se na novo zaljubila, sem zelo nesrečna. Tudi sama si lahko opazila, da nisem ravno zadovoljna. Saj je Sašo v redu fant, ampak jaz enostavno ne bi mogla z njim. Moje srce je še zmerom pri Gregorju. Dolgo v noč sem jokala, saj je Gregor, ko je prišel in me videl s Sašom, tudi bil zelo presenečen. Muči me to, da on misli, da sem ga namerno zavrnila. Te dni mi je zares zelo težko. Zdi se mi, da sem raztrgana na dve polovici. Že dolgo nisem bila tako ogorčena nad življenjem.

Tvoja Tatjana

Draga Julijana!

Petek, 7. maja

Nad prijateljico, ki jo tudi ti dobro poznaš, sem se danes močno razočarala. Vse, kar sem ji zaupala, je raztrobila drugim. Potem pa, ko sem ji rekla, da sva skregani za zmerom, mi je iz objestnosti prinesla slepca. Čeprav je bil mrtev, sem se zelo ustrašila in začela sem teči proti bloku. Ona je tekla za mano, v roki pa je držala slepca. Šele ko sem za sabo zaprla vrata, sem si oddahnila. Sklenila sem v sebi, da je od danes naprej več ne poznam, ker ne rabim takih prijateljev.

Tvoja Tatjana

Draga Julijana!

Ponedeljek, 10. maja

Takoj, ko so se za starši zaprla vrata, sem izvlekla dnevnik izpod jogija in odprla prvo stran ter začela brati. Veš, izredno zanimivo je brati svoj lastni dnevnik. Ob kakšnem dogodku, ki sem ga napisala, se smejim, ob kakšnem pa me je tudi zelo sram.

Tvoja Tatjana

Draga Julijana!

Sobota, 12. junija

Danes sem spoznala, da je moja mama lahko tudi zelo dobra prijateljica. Danes sem namreč prišla iz šole zelo razdražena. Vzrok temu je bila trojka iz matematike. Telefonirala sem mami in jo vprašala, kje so moje bele hlače. Rekla mi je, da mam pač sama skrbeti za svoje stvari. Začela sem vpiti nanjo, da mi jih je ona spravila, zdaj pa ne ve, kje so. Mama me je vprašala, kaj se je zgodilo v šoli, saj je takoj vedela, da niso hlače krive mojemu razpoloženju. Povedala sem ji za oceno, pa me je takoj potolažila, da ne bo povedala očetu.

Tvoja Tatjana

Draga Julijana!

Četrtek, 30. september

Ležim na postelji in poslušam glasbo. Gramofon mi navila do konca. Ta muzika me pomirja in sprosti. Premišljam o življenju in zdi se mi, da sem srečna.

Tvoja Tatjana

Draga Julijana!

Sobota, 28. maja

Danes sem se odločila, da pišem izključno o tebi in najinem prijateljstvu, ki traja tako rečeno že od 1. razreda. Do zdaj ga je porušila samo ena oseba, dobro veš katera. No, na srečo pa sva zopet načeli pot druga do druge. Zelo sem srečna, ker ti lahko vse zaupam in si s tem olajšujem dušo. Lahko bi te poistovetila z mojo sestrično Sonjo. Šele zadnje polletje, ko sem bila tam, sem odkrila, da me končno razume kot odraslo osebo. Ima zelo rada in me vedno brani. Dala mi je tudi dosti koristnih nasvetov, ki mi bodo prišli še prav v življenju.

Tvoja Tatjana

Dragi Andrej!

Petek, 13. marca

Zopet ti pišem. Danes je odšel očka na morje. Z mamo in sestro smo ostale same doma. Odločila smo se, da bomo odšle v Dolenjske Toplice v notranji bazen, ker je zunaj še premrzlo. Skočila sem v bazen, čeprav sem vedela, da se to ne sme. Nekaj starih ljudi se je jezilo name, vendar se nisem zmenila zanje. Plavala sem dalje. V kotu na koncu bazena sem ga zagledala. Prav njega. Zdaj, ko si najmanj želim. Opazila sem, da se mi je nasmehnil. Nisem vedela, ali naj grem naprej ali nazaj. Potopila sem se v vodo in pod vodo zaplavala nazaj ter se pomešala med množico ljudi, kajti zdelo se mi je tako najbolje. Videla sem ga, kako me je iskal.

Zmuznila sem se mimo njega, ne da bi me opazil. Brez besed sem odšla iz bazena. Mama in sestra sta me gledali začudeno, saj sta vedeli, da sem najraje v vodi.

Tvoja Andreja

Dragi Andrej!

Nekaj dni ti nisem nič pisala, ker mi to niso omogočale razmere. Danes sem imela smolo v šoli. Vprašana sem bila kemijo in dobila sem zadostno. Pa je odšla petica! Popoldne sem odšla v mesto. Zopet sem ga videla, kako mi prihaja naproti. Skočila sem v trgovino, čeprav tja nisem bila namenjena. Slutila sem, da je že ugotovil, da se mu izmikam. Čakala sem, kdaj bo vstopil v trgovino in vprašal; "Kaj ti pa je? Se me bojiš? Se mi izmikaš?" Vendar ga ni bilo. Oddahnila sem se, saj sem vedela, da bi prišel noter, če bi me videl. Ko sem stopila iz trgovine, sem stopila na led in padla. Joj, moja zadnjica! Hitro sem se pobrala, da me ne bi kdo videl. Spet smola! Ko sem prišla domov, sem takoj vzela kos papirja ter mu napisala pismo. Očitala sem mu vse, kar je naredil narobe. Povedala sem mu, da naj ne hodi več k meni, ker ga že sovražim.

Sedaj pa moram končati, ker slišim, da se odpirajo vrata in da v sobo prihaja sestra. Saj le tebi lahko zaupam. Le tebi!

Tvoja Andreja

Draga Nataša!

Nedelja, 24. aprila

Danes popoldne je odšel očka v Avstrijo, kjer bo predaval. Tam bo ostal en teden. Z mamico sva ga sprmili na postajo. Poslovnili smo se. Očka je rekel, da se verjetno ne bomo videli dva tedna, ker bo moral še v Pulo na izkopavanje. Vprašal me je še, kaj naj mi prinese. Rekla sem, da ne potrebujem ničesar, toda kakšno sladkarijo lahko vseeno prinese. Vstopil je v vlak in vlak je odpeljal. Med potjo domov sem razmišljala, če bo prinesel.

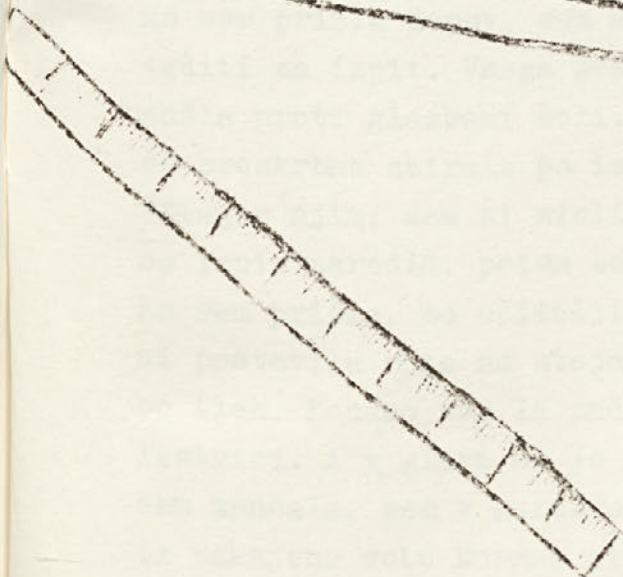
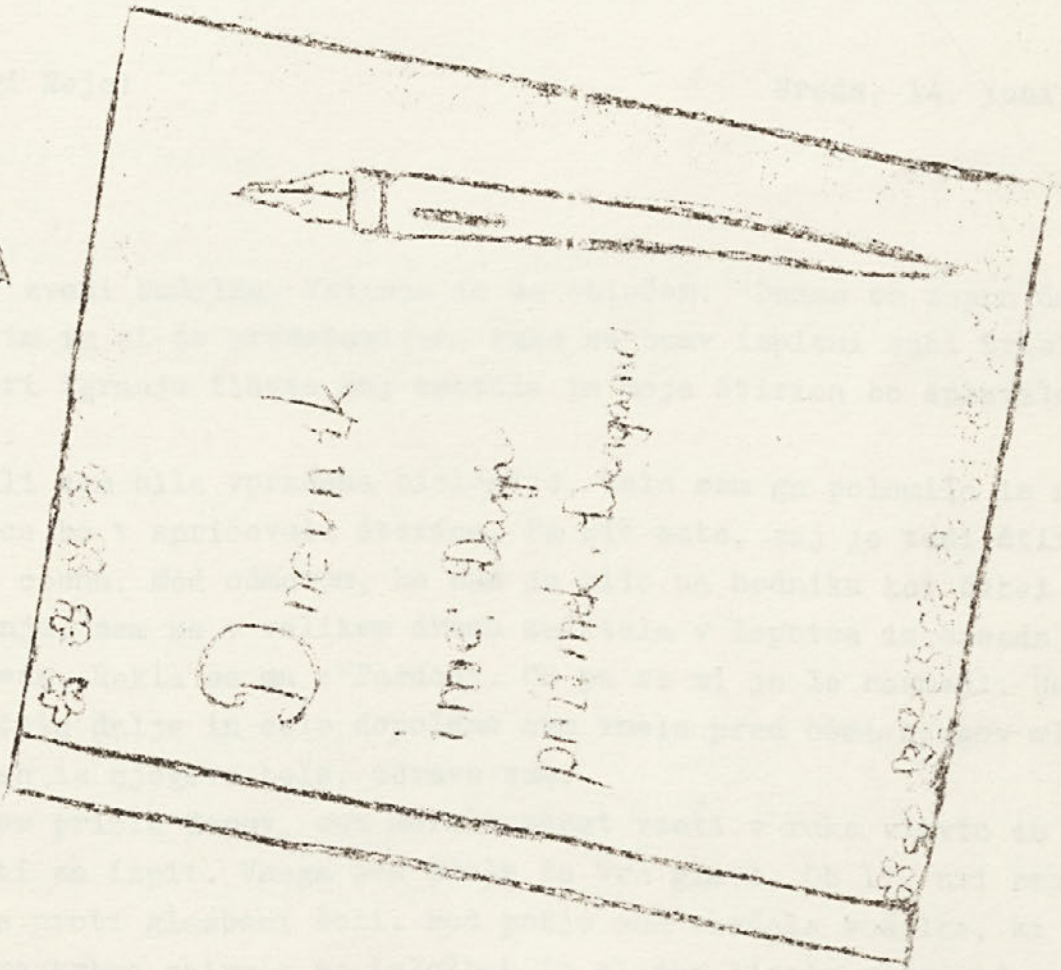
Tvoja Alenka

Draga Nataša!

Sreda, 4. maja

V soboto sva z mamico odšli v Brežice k teti. Tega sem se zelo veselila, saj sem vedela, da bom uživala. In res. Zvečer istega dne sem šla s sosedovim sinom v kino. Gledala sva film, v katerem je največ šlo za ljubezen med belcem in Indijanko; konec je bil srečen in to je glavno. V nedeljo smo odšli na kresovanje. Kresovanje je bilo zelo dobro organizirano. Mlaj in kres so postavili za Gasilskim domom. Za jedačo in pijačo, pa tudi za zabavo je bilo preskrbljeno. Na kresovanju smo ostali do polnoči, nato smo odšli proti Kmetčevi hiši, kjer smo se pogovarjali do enih. Zatem smo končno odšli domov. Mama je že spala, zato sem se potihno slekla in šla spat. Drugi dan me je mami vprašala, do kdaj sem bila na kresovanju. Zlagala sem se ji in rekla, da sem prišla domov ob pol enajstih. Verjala mi je. Toda drugi dan me je pekla vest, da sem jo nalagala. Resnice pa ji zato nisem povedala, ker me drugič ne bi več pustila.

Tvoja Alenka

Draga Nataša!

Petek, 6. aprila

Med obiskom v Brežicah sem se vseeno zaljubila, čeprav sem to čustvo v sebi hotela zatajiti.

Tvoja Alenka

Dragi Nejc!

Sreda, 14. junija

Brr, zvoni budilka. Vstanem in se oblečem. "Danes bo zoprn dan", si mislim in si že predstavljam, kako se bomv izpitni sobi tresla in se pri igranju flavte kaj zmotila in moja štirica bo splavala po vodi.

V šoli sem bila vprašana biologijo. Zelo sem ga polomila in namesto petice bo v spričevalu štirica. Pa nič zato, saj je tudi štirica lepa ocena. Med odmorom, ko nas je bilo na hodniku kot čebel v panju, sem se v velikem dremu zaletela v lepotca iz sosednjega razreda. Rekla se mu: "Pardon". On pa se mi je le nasmejl. Nato sem odhitela dalje in celo dopoldne sem imela pred očmi njegov mladostni nasmeh in njegove bele, zdrave zobe.

Ko sem prišla domov, sem morala zopet vzeti v roke vlavto in vaditi za izpit. Vsega sem imela že vrh glave. Ob 17. uri sem odšla proti glasbeni šoli. Med potjo sem srečala sošolke, ki so se brezkrbno ozirale po izložbah in sladko lizale sladoled.

"Blagor njim, sem si mislila", jaz pa v to zoprno glasbeno šolo. Še izpit naredim, potem bom imela pa dva meseca prosto."

Ko sem prišla, so učitelji živčno kadili in pili kavo. Ko sem si postavila note na stojalo, so mi padle na tla in sem jih iskala po tleh. Končno sem le začela. Že v začetku sem se zmotila pri lestvici. A v glavi mi je rojilo: "Slab začetek, dober konec!" Ko sem končala, sem v garderobi čakala na oceno. Kmalu je prišel iz zakajene sobe kosmat starejši mož. Kako mi je položil na ramo in rekel: "Dobro igraš, le kakšna malenkost ni popolna. Štirica bo."

Ponosna in vesela sem stekla domov in to sporočila še mojim staršem. Nato sem se usedla na kolo in se odpeljala k Nuši. Do večera sva se vozili in se zabavali.

Toliko za danes. Utrujena sem in pozno je že.

Tvoja Neja

Dragi Boštjan!

Petek, 20. maja

V šoli sem se danes zelo razburil. Spoznal sem, da me ljubezen vara. Najprej nisem verjel, nato pa sem odšel k njej in ji povedal vse, kar mi je v tistih trenutkih prišlo na jezik.

Tvoj Miško

Dragi Boštjan!

Sobota, 21. maja

Po vratolomni ljubezni sem na dvodnevem dopustu pri stari mami. Imam srečo. Ravno danes je v vasi veselica. Pri gasilskem domu sem se napil piva ter vina. Sedaj sem doma in ležim, kajti popivanje me je utrudilo in postal sem omotičen. Pred starši sem to, jasno, skrival.

Tvoj Miško

Dragi Boštjan!

Ponedeljek, 23. maja

Napočil je moj neprijetni dan. Ravno se odpravljam v bolnico. Ker mi bo najbrž dolgčas, bom s seboj vzel ta dnevnik. No, ura je osem in moram iti.

Tvoj Miško

Dragi Boštjan!

Torek, 24. maja

Kot lahko domnevaš, že ležim v beli zdravniški postelji. Berem stripe, razmišljam o domu, se pogovarjam s prijatelji ter nervozno čakam na operacijo.

Tvoj Miško

Dragi Boštjan!

Sreda, 25. maja

Komaj sem še živ. Ta noč je bila zame pravi pekel. Sanjal sem, da sem v vojni in so nam požgali dom, starše pa odvedli v taborišče. Z bratom sva ostala sama. Pomiril sem se šele, ko sta me prišla obiskat brat in mama.

tvoj Miško

Dragi Boštjan!

Ponedeljek, 30. maja

Zopet sem doma, živ in zdrav. Nekaj časa bom moral ostati še v postelji, nato pa se vrnem v šolo med prijatelje.

Tvoj Miško

Dragi Tine!

Danes je bil v šoli strašen pokol. Vsega skupaj je bilo: 14 cvekov, 4 dvojke, 3 trojke, 2 štirici in 2 petici. Dobil sem enko, ampak mama ne sme zvedeti. Ji bom že povedal, ko bo čas. In kaj misliš, kdo je tega kriv? Ne veš? Ti bom pa jaz povedal. Tisto dekle iz 7. b. Vanja ji je ime. Čisto mi je zmešala glavo. Toliko za danes.

Tvoj Jože

Dragi Tine!

Torek, 4. septembra

Danes je bil pa nesrečen dan. Najprej sem pri telovadbi padel in se ves potolkel, nato pa mi je še Vanja rekla, da sem cepec. Jaz bi se pa najraje v zemljo udrl. Tja ne? In ko sem prišel domov, sam po nesreči polil mleko, razbil krožnik in za konec zlomil nogo pri stolu. Se me pa res drži smola.

Tvoj Jože

Dragi Tine!

Ponedeljek, 2. oktobra

Danes sem še zmeraj v postelji. Ključnica me še zmeraj boli. Ne morem se spomniti, kaj je bilo, da sem padel s kolesa. Drugače se pa ne dogaja nič. Zelo mi je dolgčas.

Tvoj Jože

MLADI OB KRKI, GLASILO OSNOVNE ŠOLE GRM NOVO MESTO

PRISPEVKE SO UREDILI ČLANI UREDNIŠKEGA ODBORA
POD MENTORSTVOM MARJANE ŠTERN:

Maja Bilbija, 8. a

Jasmina Blažič, 8. a

Alenka Florjančič, 6. b

Jerca Jež, 6. c

Barbara Košmrlj, 6. a

Bojana Prišel, 6. b

Sintija Verstovšek, 6. a

Likovne priloge so izdelali člani likovnega krožka pod mentor-
stvom Alenke Dakić.

Število izvodov: 500

Cena: 20,- din

